

MATERIÁL č. 11

Dopis králi ve věci oddělení Valonska a Flander

15. srpna 1912 napsal věhlasný belgický právník, politik a spisovatel Jules Destrée tehdejšímu belgickému králi Albertu I. dopis, v němž hájil místo francouzštiny a francouzské kultury v zemi. Destrée tvrdil, že jazyk a identita jsou těsně spjaty. Zde je úryvek z jeho dopisu:

*„Ovšem nejprůzračnějším a nejpersvědčivějším dokladem principiální duality Vašeho království, který je nezpochybnitelnější než ty, které lze odvodit z charakteru území, krajiny, činností, lidských povah a náboženské víry, je **jazyk**. (Jazyk je pokladem, který určité společenství lidí vytváří a rozhojňuje po celá staletí. Uchovává v něm vzpomínky a odraz svých zvyků, svých přesvědčení, svých utrpení. Jazyk vzbuzuje v těch, kteří jím hovoří, nejrůznější pocity, které zažili za zašlých dní, kdy jako děti brebentili na matčině klíně, a zdělili je z dob ještě starších, od nepaměti, jako odkaz dávných předků. Citový vztah k jazyku obestírají záhady, protože spíše než s naší rozumovostí souvisí s naším hluboce zakořeněným podvědomím. A pouze když problém pojmem takto, jsme vedeni k zamyšlení se nad miliony útlých kořínků, které prostupují až do nejdávnější minulosti, k pochopení hodnoty jazyka jako svátosti a k uvědomění si, jak ožehavé a pouhými intelektuálními pochody neřešitelné jsou otázky, které vyvolává jeho používání.)“*

Destrée použil jazyk jako stěžejní argument směrodatný pro identitu, když dále v dopise píše: „(Vládnete) dvěma národům. V Belgii žijí Valoni a Vlámové, žádní Belgičané“.

Od dvacátých let 20. století byla přijata řada zákonů, které vedle francouzštiny uznávají jako úřední jazyky belgického státu i nizozemštinu a němčinu.

Zdroj : [internetové stránky „Les Belges, leur histoire“](#)

„Jsi-li Španěl, mluv španělsky“

Tento nápis je politickým sloganem, který razili ve Španělsku za diktatury generála Franciska Franca (1939–1975), společně s Francovou tvář. Nápis zní:

„Jsi-li Španěl, mluv španělsky“

DŮM EVROPSKÝCH DĚJIN

Nápis měl odrazovat od používání katalánštiny zejména v Katalánsku poté, co jej obsadila Francova armáda, v poslední fázi občanské války v roce 1939 i po válce. Používání katalánštiny podléhalo omezením již v různých dřívějších obdobích španělských dějin.

Zdroj: *Wikimedia Commons*

**„La langue de la République est le français“
„Jazykem republiky je francouzština“**

V roce 1992 provedla francouzská vláda změnu ústavy a vložila do ní formulaci *‘La langue de la République est le français’*. Ve Francii je však spousta menšinových jazyků, například bretonština, jíž se hovoří v Bretani. Bretonština je vnímána jako důležitá součást identity tohoto regionu a pro její mluvčí je její zachování životně důležitým dědictvím pro budoucí generace. Ne každý si však ve Francii přeje přežití těchto jazyků – není málo těch, kteří soudí, že se jazyková rozmanitost negativně podepisuje na identitě národa a vede k ...

„balkanizaci Francie“ (podle bývalého ministra vnitra Francie Jeana-Pierra Chevènementa)
„roztříštěnosti identity Francouzů“ (jak napsal deník *Le Figaro*)

Zdroj: [Jon Henley, 27.06.1999, The Guardian](#)